

ἀποκομμή ἡ, ἀμάρτ. ἴποκομμή Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

Κορεσμός, χορτασμός: Ἐξεβαρέθηκα νὰ τῶσε κουβαλειῶ φαεῖ καὶ ἴποκομμή δὲν ἔχουνε. Ἀπὸ τὴ λιμάγρα δὲν ἔχουν ἴποκομμή.

ἀποκομμίζω Κρήτ. ἴποκομμίζω Κρήτ. (Σητ.) Μέσ. ἀποκομμοῦμαι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκομμή. Τὸ ἀποκομμοῦμαι καθὰ καὶ χαιρετῶ <χαιρετίζω κττ. περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,273 κέξ.

1) Κάμνω τινὰ νὰ κορεσθῇ, νὰ χορτασθῇ ἐνθ' ἄν.: Ἀγὸ τοικάλια φαεῖ ἤφησα καὶ δὲ βορῶ νὰ τὸ ἴποκομμίσω. Μὲ τοσοδὰ φαεῖ θαρεῖς πῶς θὰ τὸ ἴποκομμίσῃς; Δὲ ἴποκομμίζονται μὲ τὸ φαεῖ αὐτονά. Ἀγὸ ὧρες εἶν' ἀπὸν κάτσανε ἔς τὸ τραπέζι καὶ δὲ βοροῦν ἀκόμη ν' ἴποκομμιστοῦνε. 2) Μέσ. ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγον γεῦμα, τρώγω ὀλίγον ὥστε νὰ μὴ ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ πείνης, ξεγελῶ τὴν πεῖνα μου Α.Κρήτ.: Μὲ δὴ πορτακάλια καὶ μὲ μιὰ ὀφτὴ πατάτα ἀποκομμοῦμαι ἴγὼ καθ' ἀργά. Ἐπεῖνα, μὰ δὲν εἶχα εἶδα τοῦ δώσω, ἤβγαλά του ἕνα δοτήρι γάλα καὶ μὲ ἴκονα ἴποκομμήθηκα.

ἀποκόμμιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

Τὸ εὐτελέστερον μαλλίον χρησιμοποιούμενον συνήθως πρὸς γόμωσιν στρωμάτων. Συνών. κατσόμαλλο. Πβ. ἀποκομπίδι.

ἀποκομμός ὁ, Θήρ. Κρήτ. Στερελλ. (Λεπεν.) κ.ἀ. ἴποκομμός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

1) Καθορισμός τιμῆς, τῆς ἀξίας ἐνθ' ἄν.: ἴσμ. Πάει καὶ συλλογίζεται σημάδι νὰ τὸ πέννη δαχτυλιδάκι ὀλόχροσο κι ἀποκομμοὶ δὲν ἔχει (εἶναι ἀνεκτίμητον) Κρήτ.

Τῆς μιᾶς ἡμέρας ἡ ζωὴ ἀποκομμοὶ δὲν ἔχει αὐτόθ. 2) Ἀπογαλακτισμός νεογνοῦ Κύπρ. Συνών. ἀποκόλλισμα, ἀπόκομμα 3, ἀποκοπή Α 1.

ἀποκομπιάζω ἀμάρτ. ἀποκομπιάσω Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀποκομπιάτω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κομπιάζω.

Κομπιάζω πολύ, δὲν καταπίνω καλῶς, πνίγομαι: Τσωμι ἀττὸς φατθὴ σὲ κάν-νει κομπιάει τσαὶ ἀποκομπιάει (ψωμι ἀπὸ φακῆ σὲ κάμνει νὰ κομπιάζῃς πολύ, νὰ μὴ μπορῇς νὰ καταπιῇς). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοντυλιάζω.

ἀποκομπίδι τό, ἀμάρτ. ἀποκοβίδι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐς. κόμπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μαλλίον μὴ δυνάμενον νὰ ξανθῇ, τὸ μετὰ τὴν ξάνσιν ὑπολειπόμενον. Πβ. ἀποκόμμιν.

ἀπόκομπο τό, Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κόμπος.

Σταφὶς δευτερευούσης ποιότητος ὑπολειπόμενη μετὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ ὄλου ποσοῦ ἀπὸ τῶν μίσχων.

ἀποκομπώνω Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποκοδώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κομπώνω.

1) Πράττω τι κρυφίως ἢ ἐπιτηδεύω, ὥστε νὰ διαφύγω τὴν προσοχὴν τινος, ἀπατῶ τινὰ ἐνθ' ἄν.: Ἐποκοδῶσανε τὰ ὀζὰ κ' ἐδήσανε ἔς τὸ γῆπο Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοιμίζω Α 1 β. 2) Παθ. ἀπατῶμαι, σφάλλομαι Κρήτ.

ἀποκοντά ἐπίρρ. κοιν. ἀπουκοντά Καππ. ἀπουκοντά βόρ. ἰδιωμ. ἀποκοδὰ πολλαχ. ἀπουκονδὰ πολλαχ.

βόρ. ἰδιωμ. ἀπόκοντα ἴπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Μαντίν. Μεσσ. Οἶν. Φιλιατρ.) Σαλαμ. κ.ἀ. ἀπόσκοντα Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν.) ἀπόσκοντα Πελοπν. (Λακων.) ἀμπίσκοντα Πελοπν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κοντά. Περὶ τοῦ τύπ. ἀπόσκοντα ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr. Jahrb. 6 (1927/8) 430.

1) Τοπικῶς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύθεν κοιν.: Τὸν βλέπω - τὸν κοιτάζω ἀποκοντά. Τὸν εἶδα ἀποκοντά. Δὲν τὸν γνωρίζω ἀποκοντά, ἀκουστὰ τὸν ἔχω. Ἐφυγε ἀποκοντά μου καὶ δὲν τὸ κατάλαβα κοιν. || ἴσμ.

Ἀπουμακρὰ χαιρέτισε κι ἀπουκοντά καλ' μέρ' σε Καππ.

Ἀπόκοντα εἶσ' ἕνας κρίνος, ἀπαλλάργα ἕνας γοντζές, τὸ κορμί σου περιβόλι μὲ τοῖς μουσκομυρωδιές

ἴπ. Συνών. ἀποκοντάθε. β) Κατὰ πόδας, παρακολουθητικῶς, μετὰ τοῦ ρήματος παίρνω, πηγαίνω, ἔρχομαι κττ.: Τὸν πῆρε ἀποκοντά καὶ μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ κοιν. Ἀπὸ τότενες τὸν ἔπαιρνε οὐλοένα ἀπόκοντα Μαντίν. Ἐρχον ἀπόκοντα Λακων. || Φρ. Τὸν παίρνω ἀποκοντά (παρακολουθῶ τινὰ εἰς τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας του ἢ ἀρχίζω νὰ ἐπιδεικνύω εἰς τινὰ ἀσυνήθη ἀγάπην δι' ἴδιον συμφέρον) κοιν. γ) Ὁμοῦ, ἐν συνοδείᾳ κοιν.: Ὁπου πάει ὁ ἄντρας της κι αὐτὴ ἀποκοντά.

δ) Πλησίον, ἐγγὺς Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν. Φιλιατρ.): Ἀπόκοντα εἶδε σπίνθες καὶ φωτιὰ Φιλιατρ. Ἀπόκοντα εἶναι τὰ Βρέστενα Οἶν. Τὸ χωράφι πέφτ' ἀπόσκοντα λιγάκι ἀπὸ τὴ ράχι Βούρβουρ. Στάθηκε ἀπόσκοντα αὐτόθ. Συνών. κοντά.

2) Χρονικῶς, κατόπιν, μετ' ὀλίγον Πελοπν. (Μάν.) Σαλαμ. κ.ἀ.: Ἀπόκοντα ἐρχόντουσαν οἱ ἄλλοι ἀρχόντοι τοῦ τόπου Σαλαμ. κ.ἀ. Δὲν ἐπρόφτασε νὰ καθίσῃ κι ἀπόκοντα ἔρχονται καὶ τὰ παιδιὰ του ἄγν. τόπ. Πῆγα τὸ Λιάκα ἔς τὸ σπίνι, πάει κι ὁ παππᾶς ἀπόκοντα, τρέχει κι ὅλο τὸ χωριὸ νὰ μάθῃ τί ξαφνικὸ ἦταν αὐτὸ (ἐκ παραμυθ.) Μάν.

ἀποκοντάθε ἐπίρρ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκοντά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἀποκοντά 1, ὁ ἰδ.

ἀπόκοντος ἐπίθ. Ἀθῆν. ἴπ. Κύνθ. Πελοπν. (Σουδεν.) Σίφν. κ.ἀ. ἀπόκοδος Κρήτ. ἀπόκοντους ἴπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴποκοντους Εὐβ. (Στρώπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοντός. ἴ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 1758 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μὰ θλιφτικὰ πολλὰ παλαιὰ κι ἀπόκοντ' ὡς τὴ μέση» (ἐνν. φορέματα).

1) Ἀρκετὰ κοντός Εὐβ. (Στρώπον.) Κρήτ. Κύνθ. Πελοπν. (Σουδεν.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐμ'κι ἀπόκοντους (ἐμ'κι = ἔμεινε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπόκοντου μ'λάρ' αὐτόθ. Καλὴ εἶναι ἡ κακονμοῖρα, μ' ἔρχιτι ἴτοιδὰ ἴποκοντη Στρώπον. ἴ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάκοντος, κοντοστούμπης, κοντούλλης, κοντούτσικος. 2) Ὁ πολὺ κοντός, βραχύσωμος Ἀθῆν. ἴπ. κ.ἀ.: ἴσμ.

Πάρ' τη, μωρὲ ἀπόκοντε, καὶ προκοπὴ μὴ γένη ἴπ.

Ἐνέ, κοντὲ κι ἀπόκοντε κι ἀνήλικε καὶ μαῦρε (ἐνέ = ἔ) Ἀθῆν.

Ἐνας κοντός κι ἀπόκοντος πῶχ' ὁμορφη γυναῖκα, τὸνε ζηλεύ' ἢ γειτονιά, τὸνε ζηλεύ' ἢ χῶρα ἄγν. τόπ.

ἀποκοντυλιάζω Πελοπν. (Λακων.) κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκόντυλο.

Ἀποπνίγομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ πνιγμοῦ κατὰ τὸ

